

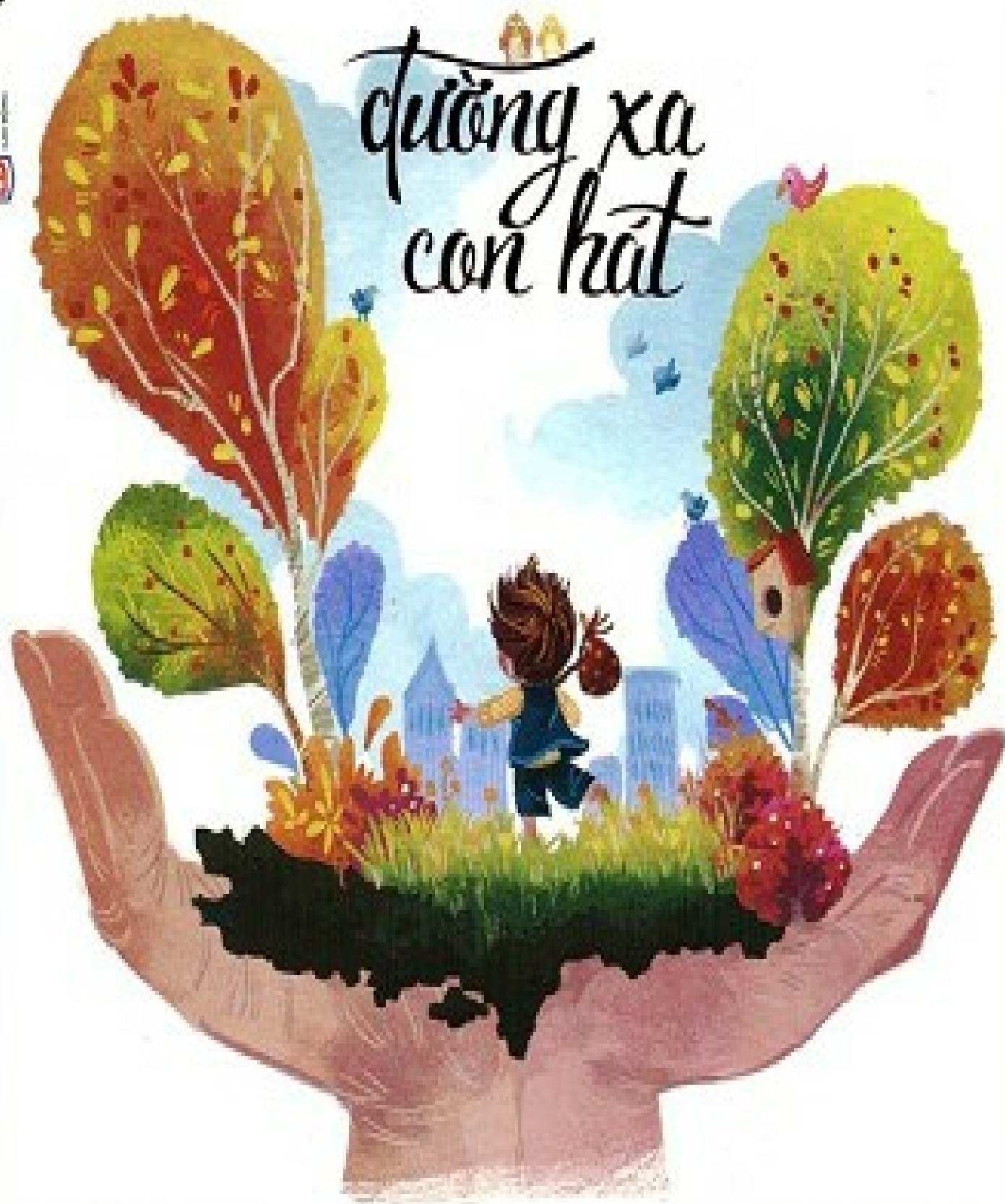
Đỗ Nhật Nam

quảng xa con hát

Đỗ Nhật Nam

quảng xa con hát

Đường Xa Con Hát

Mục Lục

Lời giới thiệu

Lời nói đầu

Bà ngoại xì tin

Nói với cái u

Trò chuyện cùng con mèo

Khúc ru cho bố

Viết tặng sinh nhật bố

Bố mẹ đã yêu con như thế nào

Giáng sinh Texas

Lời ước nguyện cuối năm

Đông ấm

Ru bố

Khi bố đi công tác

Trán rô của bố

Dặn mèo

Nhớ tết

Tết táo quân qua màn hình4

Khúc hát giao thừa

Tôi gieo nụ cười

Thư đầu năm từ Texas

Thương mẹ

Quan âm tóc rối

Dặn bố

Con sẽ về

Rì rầm yêu thương

Tiếng hát con chim nhại

Xin lỗi mẹ

Con xin nối những ngọt ngào

Nguyện cầu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LỜI GIỚI THIỆU

Tước ngày Nhật Nam đi học bên Mỹ, chúng tôi cam kết với nhau, cùng có sách xuất bản trong năm 2015. Theo kế hoạch, tôi sẽ hoàn thành cuốn Du ký qua những miền đất Phật còn Nhật Nam thì cho ra Hành trình trên đất Mỹ. Đại loại là vậy. Chúng tôi là hai người bạn rất kỳ lạ, rất hiểu nhau, hai lứa tuổi khác nhau nhưng cùng chung cách sống nghiêm túc, đúng kế hoạch nên nhất định là có sách.

Đùng một cái, người bạn yêu quý Nhật Nam của tôi làm thơ. Tôi giật mình. Tôi bất ngờ. Tôi đọc nhiều bài của Nam và đọc thêm cả những comment thú vị nữa. Lại thêm giật mình. Nhưng rồi ngồi tĩnh tâm, tôi nghĩ lại: Có gì đâu là lạ. Nhật Nam thì cái gì mà không làm được. Con được thầy Chính Trung tặng cho bức tâm thư pháp “Mặt trời của nước Nam” rồi mà. Con tỏa sáng là đúng. Tỏa sáng về muôn nơi, bằng mọi cách.

Nhận được bản thảo đầy đủ của tập thơ, tôi ngồi đọc ngay. Nhẽ ra thơ phải đọc thật chậm để thưởng thức, đằng này tôi đọc nhanh như một cái máy, đọc như có cảm giác rằng tập thơ này tôi chỉ được mượn có ít phút và phải trả ngay. Thật là kỳ cục. Nhưng đó là sự thật.

Nhật Nam viết ở bên kia bán cầu còn tôi ngồi đọc tại Sài Gòn, phía Nam của đất nước hình chữ S. Tôi như bị lạc vào thế giới của Nhật Nam. Mỗi bài thơ là một câu chuyện. Từng bài thơ là những cảm xúc của cậu bé được câu tạo bởi bảy mươi ngàn tỷ tế bào yêu thương. Yêu thương của con tuôn trào từ tâm can tràn lên những trang giấy, tràn vào máy tính, truyền qua Internet đi muôn nơi. Tình yêu thương của con rất mộc mạc và dung dị, rất ấm cúng và gần gũi, rất sống động và tạo cảm xúc lắng đọng. Lạ lắm. Thế là tôi đọc rất nhiều lần, rất nhiều.

Về Hà Nội, tôi lại mang thơ con ra đọc. Bây giờ cách đọc của tôi đã hoàn toàn khác. Đọc mỗi bài một ngày. Tôi cứ cảm giác rằng đây là kho lương khô, mỗi ngày anh bộ đội - tôi chỉ được ăn một phong. Phải như vậy mới thấy hết giá trị của từng câu, từng chữ, của tâm huyết, của một tấm lòng. Đọc rồi tôi có cảm giác như mình đi trong sương đêm, không thấy mưa nhưng nước ngấm dần vào làm ướt hết quần áo tôi, ướt tóc, ướt đầu tôi. Thơ của Nhật Nam như sương đêm ngấm qua da, vào thịt, đi tiếp vào xương đến tận tủy của tôi. Thật là lạ. Lạ lắm.

Nhật Nam viết về ông bà mình, về bố mẹ mình. Bạn thử dành 30 giây, xin bạn 30 giây thôi, nhắm mắt lại, nghe tâm sự của con với bố:

“Bố ơi! Ngồi nghỉ đôi vai

Trĩu rồi gánh nặng dậm dài bố qua

Bố ơi! Nhẹ bớt đường xa

Còn trời, còn nước, còn “ta” thương “mình”.”

Tôi lại xin bạn thêm 30 giây nữa để nghe Nhật Nam viết về mẹ:

“Thôi nào nước mắt đừng lăn

Thôi nào cất những bản khoả muộn phiền

Xa xôi đâu có trăm miền

Tim con vẫn tròn nổi niềm yêu thương.”

Bạn có giật mình không. Bạn có cảm nhận được tâm của bạn không. Bạn có thấy tâm của bạn và tâm Nhật Nam hòa vào làm một chưa. Bạn là một cô cậu học sinh phổ thông, và bạn chắc phải ứa nước mắt khi nghĩ đến bố, đến mẹ mình. Bạn là người cha, người mẹ và chắc sẽ giật mình nhận ra tình yêu thương của mình dành cho con của chính bạn, hình như lớn hơn cả bầu trời bao la. Bạn là thầy giáo, cô giáo thì sẽ nhất định ôm trọn tập thơ vào lòng và nhủ thầm: Tài liệu quý để dạy học sinh đây rồi, mình đã có bảo bối thật rồi.

Tôi muốn bạn đọc hết từng bài. Bạn hãy nghe Nhật Nam tâm sự với ông, với bà. Bạn hãy thả lỏng toàn thân để ngồi trên ghế hay nằm trên đi văng để nghe con tâm sự về những tháng ngày con một mình sống trên đất Mỹ. Và hãy là một với Nhật Nam đi nhé. Hãy là Nhật Nam, chứ đừng là bạn, người đọc tập thơ này. Tôi nói vậy vì đang nhớ lại về chính mình, khi tôi rời quê lúa Thái Bình về Hà Nội học cấp 3 chuyên ngoại ngữ. Thái Bình gần Hà Nội nhiều so với từ Mỹ về Việt Nam. Tuổi của tôi khi đó đã lớn hơn Nhật Nam. Mà nhà tôi lại có đến sáu anh em!

Đêm qua tôi mơ thấy Nhật Nam. Nhưng Nhật Nam lại là một đám mây, một đám mây trắng rất đẹp bay trên bầu trời. Tôi đã tâm sự với Nhật Nam - đám mây. Nhật Nam nói rằng em với mọi người là một, rằng em có trong tôi, trong mỗi chúng ta và mỗi chúng ta có trong em. Nhật Nam nói rằng bố Thảo là sông Mê Công, mẹ Diệp là sông Hồng Hà, tôi là sông Hương. Mỗi người thân, người bạn, người quen, và cả người lạ của Nhật Nam là những dòng suối, dòng sông lớn và nhỏ. Nước bốc hơi lên, tạo ra đám mây Nhật Nam. Rồi mây làm mưa, rơi xuống, tràn ngập khắp núi rừng, chảy lại về suối, về sông, để ra đại dương mênh mông. Nhật Nam muốn nước về với đại dương. Tôi hỏi, đại dương chứa nước biển à. Con bảo: “Không - Trí tuệ và Yêu thương”. Tôi giật mình tỉnh dậy và thấy mình đang ôm chiếc gối. Tôi mỉm cười thật nhẹ nhàng. Biết ơn giấc mơ về Nhật Nam như một giấc mơ thiền, như một giấc mơ triết học.

Tôi muốn ôm cuốn sách của Nam vào lòng, ôm chặt như vẫn ôm con khi chúng tôi gặp nhau. Trong tâm tôi vang lên bốn câu thơ của con mà tôi rất thích:

“Đừng cách ngăn, đừng xa rời

Khẽ khàng chạm tim ấm nóng

Rung rung một miền trông ngóng

Con nghe tròn nổi... rì rầm...”

Tim bạn đã chạm được vào trái tim ấm nóng của Nhật Nam chưa? Còn gì ngăn cách chúng ta nữa không? Bạn hãy đọc ngay tập thơ đi xem có rung rung như tôi hay không? Hay bạn đã thật sự thấy tiếng rì rầm của Nhật Nam bên tai mà có thể trong tim của bạn?

Thêm một điều kỳ diệu nữa mà ít khi có được: Cả gia đình Nhật Nam cùng ra sách lần này. Nhật Nam có tác phẩm thứ tư Đường xa con hát, bố Thảo có cuốn Tròn một vòng yêu thương, mẹ Diệp ra cuốn Yêu thương mẹ kể. Và cả tôi nữa cũng có cuốn sách thứ tư để song hành với con: Trồng hoa không cho mọc rễ - viết về yêu thương, yêu thương mà không bao giờ nghĩ đến đền đáp.

Thành tâm chúc mừng bạn đã may mắn có trên tay cuốn sách mỏng nhưng rất quý này. Mỉm cười thật tươi lên 30 giây và bắt đầu đọc đi nào.

TS. Nguyễn Mạnh Hùng

Chủ tịch Hội đồng quản trị
kiêm TGD Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

LỜI NÓI ĐẦU

Em làm bài thơ đầu tiên tặng mẹ nhân dịp 20/10. Khi đó em ở cách xa mẹ hàng ngàn dặm và nhớ mẹ còn cao. Thật bất ngờ, bài thơ ấy khiến mẹ vô cùng cảm động và yêu thích. Em nhớ những giọt nước mắt hạnh phúc vô bờ của mẹ. Đó là động lực để em tiếp tục viết những vần thơ gửi gắm tình cảm của mình đến bố mẹ và những người thân yêu. Thơ cũng là cách giúp em nguôi đi nỗi nhớ nhà lúc nào cũng dâng lên trong lòng. Em làm thơ mà không nghĩ mình đang làm thơ vì em không cầu kì về nghệ thuật. Em gọi thơ là “trò chơi xếp hình với các con chữ”. Những cảm xúc, những ý tưởng cứ theo từng con chữ, xếp thành từng dòng bé xinh, làm dịu vơi khoảng cách địa lý dang dặc giữa em và bố mẹ. “Con viết những câu vụng về/Chỉ là tim nhỏ tràn trề yêu thương” là vậy!

Xin bạn đọc hãy coi tập thơ như một bông hoa vàng trên đồng xanh mùa hạ để thấy tâm hồn mình trong trẻo những bình an!

Đỗ Nhật Nam

BÀ NGOẠI XÌ TIN

Bà ngoại ngoài bảy mươi

Bắt đầu dùng Facebook

Cháu đi xa “chín khúc”

Bà mong gặp hàng ngày

Bà vào like, comment

Hình icon rực rỡ

Bà “xì tin” khó đỡ

Bà vui thêm ngàn lần

Bà ngạc nhiên tần ngần

Ôi! Cháu bà đây á

Nó cao lên nhiều quá

Sao da đen thế này!

Nó còn biết tỏ bày

Làm nhiều thơ tặng bố

Rồi tham gia thi thố

Với nước ngoài, nước trong

Dài xa như ước mong

Bà ngắm hình cháu mãi

Facebook đầy hiện đại

Sao chẳng có nút “ôm”

Bà muốn cắn rồi thơm

Muốn xoa đầu muốn ngửi

Mùi mồ hôi nắng khét

Sợ tóc mai lờm xờm...

Bà ơi!

Thương nhớ dài như trời

Nhưng cháu bên bà đây

Gân kê bà biết mấy
Lấn vào từng giấc mơ

Bàn tay bà như thơ
Vỗ về ru cháu ngủ
Tim bà như gọi mở
Đến chân trời xanh xa
Những đường cháu đi qua
Đều thấy bà ở đó
Bà cười như nắng nở
Như mùa xuân hiền hòa
Facebook có thêm bà
Thêm ngàn lần thương mến
Yêu bà không bờ bến
Bà ngoại xì tin ơi!

NÓI VỚI CÁI U

Con trai Đỗ Nhật Nam kính tặng Bố

Không biết từ bao giờ

Cái cục u tí teo

Từ nơi nào chạy theo

Đậu ngay trên trán bố

Cái u nằm nhăng nhố

Rõ thật là vô duyên

Chẳng mời, chẳng ưu tiên

Cứ thế nằm ngay đó

Đừng có mà làm khó

Đừng có mà làm đau

Đừng có mà lớn mau

Nằm yên thôi, nhớ nhé!

Nếu không thì bố sẽ

Xẻ thịt mày ra coi

Mày sẽ biến mất toi

Như chưa từng có mặt

Bố không cần dè dặt

Nam ơi, nhìn xem nào

Cái u lớn ra sao

Bao giờ thì nó vỡ?

Bố ơi! Tay con đỡ

Con gom hết cái đau

Con sẽ lớn thật mau

Đề lo toan cùng bố

Cái u không có chỗ

Nó sẽ nhanh bỏ đi

Nó thành bé tí ti

Rồi bố quên nhanh chóng

Chiều mùa đông trông ngóng

Con tựa cửa nhìn xa

Phía ấy là quê nhà

Là bố, là tất cả...

TRÒ CHUYỆN CÙNG CON MÈO

Con trai Đỗ Nhật Nam kính tặng Mẹ

Khi tao chưa đi xa

Mày ghét tao nhiều nhất

Tao hay đi chân đất

Tương bóng vào đầu mày

Mày kêu: Oái ngoeo ngoeo

Nhìn tao đầy ai oán

Mặc kệ mày chán nản

Tao cứ chơi âm âm

Giờ tao đây âm thầm

Mày bình an rồi nhé

Mày thành như em bé

Được mẹ tao vỗ về

Lúc nào cũng gần kề

Nhảy vào lòng, nũng nịu

Trời sương buông nặng trĩu

Hay gió thu nhẹ nhàng

Mày cứ thế mơ màng

Bên mẹ tao sớm tối

Được nghe mẹ la lối

Trách móc và thở than

Giương mắt tròn bên bàn

Nhìn mẹ tao làm việc

Mỗi bữa ăn như tiệc

Vì mẹ rất hay chiều

Mẹ sẽ nấu cá riêu

Sẽ thơm lòng xóm ngõ
Tao thềm như mây đỏ
Lúc nào cũng gần bên
Cũng yêu mẹ nhiều thêm
Nhiều thêm và nhiều nữa
Nhưng tao buồn vài bữa
Rồi sẽ vui ngay mà
Vì tao cứ ở nhà
Sao vào... Stanford!
Vài lời lên dây cót
Mèo ơi là mèo ơi!

KHÚC RU CHO BỐ

Mừng Bố, trước ngày sinh nhật

Bố ngủ ngon không?

Trời đông rồi đấy

Con xa biết mấy

Dằng dặc trời đêm

Sao trời nhiều lên

Tình yêu dâng mãi

Tim con vững chãi

Bố cứ dựa vào

Lời con thì thảo

Bố ơi! Ngon giấc...

Dù trời gió bắc

Hay mưa dầm dề

Con mê hiện về

Bố ơi! Đừng sợ

Đây tay con đỡ

Đây ngực con nâng

Bố tựa đầu đi

Ngủ nào bố nhé!

Rồi trời nắng hé

Từng hạt long lanh

Con ru giọng thanh

Êm đêm, khe khẽ

Ngủ đi bố nhé!

An lành chạm mi

Bầy chim thiên di

Về ngang mái phố

Cất lời ru bố

À ơi à ơi

Nhắm mắt thành thơ

Ngủ nào, bố nhé!

VIẾT TẶNG SINH NHẬT BỐ

Con gửi tặng ngàn tình yêu đến bố
Sinh nhật năm nay con chẳng có nhà
Quà bé mọn vài dòng thơ mộc mạc
Bố trong con tựa cánh vạc thân thương
Con gửi tặng ngàn sắc hương về bố
Người đã cho con hơi ấm vô ngần
Ở bên con mọi lúc con cần
Gần gũi lắm, như nắng hồng ngày mới
Con muốn với ngàn vòng tay ôm bố
Phố con qua nhưng nhớ đến nao lòng
Những chiều hôm con mắt vẽ vòng
Con xao xuyến lặng thầm nơi xa lắm...
Con muốn nhắn ngàn yêu thương dâng bố
Trở gió rồi hơi lạnh vút qua khe
Con đường đông se sẽ tiếng giao mùa
Con lùa tóc, thấy tim mình thao thức
Con muốn chuyển ngàn yêu tin tới bố
Người cho con những lời ngỏ vào đời
Nắm tay con thật chặt chẳng rời
Mộc mạc thôi mà sao yêu đến lạ
Bố ơi!
Con sẽ trở về căn nhà mùa hạ
Ngủ thật êm bên cha mẹ ân cần
Như nhánh cỏ khô cuộn hơi ấm đến bản thân
Ngồi bên cửa đung đưa bàn chân nhỏ
Con sẽ về trước ngõ đón bình minh

Lên sân thượng nhà ngắt cành hồng buổi sớm

Ngồi bên bố ủ ê câu nồng đượm

Nghe tim mình gõ những nhịp yêu thương...

Bố đừng buồn sinh nhật vắng xa con

Dài tí tắp nhưng vẫn gần bằng máu thịt

Mơ về bố, trong phòng khuya yên vắng

Con châm nến, nói thầm: Mừng sinh nhật bố yêu!

BỐ MẸ ĐÃ YÊU CON NHƯ THẾ NÀO

Cảm xúc của con khi đọc bài viết mới
của Bố dành cho con

Hồi con nhỏ xiu xiu

Bố thường ôm rồi hỏi:

Nam ơi! Nam cứng cỏi

Nói xem yêu ai nào

Rồi bố mẹ “mời chào”

Bố đây này, yêu bố

Chẳng cần con phải cố

Nói yêu mẹ làm gì

Mẹ lập tức so bì

Yêu mẹ đương nhiên nhé

Nam của mẹ tuy bé

Mà hiểu hết mọi điều

Con không biết phải chiều

Bên mẹ hay bên bố

Thành ra không dám cố

Nói yêu ai, hì hì

Con sẽ ôm tức thì

Cả mẹ luôn với bố

Nhà mình đi chơi phố

Quên hết chuyện “tranh giành”

Con dần lớn trưởng thành

Vẫn chuyện vui xưa cũ

Không có hồi ngã ngũ

Yêu ai nào? Ai hơn?

Bố ơi! Nào con thơm

Con thì thâm, thỏ thẻ
Con đỡ đàn chia sẻ
Dọc con đường tương lai
Mẹ ơi! Suốt dặm dài
Con không rời bên mẹ
Nghe lời ru se sẽ
Mẹ vỗ về chở che
Nắng mới lợt qua khe
Mở ngàn tia mắt lá
Nhìn trời xanh yêu quá
Lòng bỗng vui nhiệm màu
Con thành như cây cầu
Bắc nhịp thương nhịp nhớ
Của tình yêu “bên nó”
Lại gửi về “bên ni”
Nhịp thời gian trôi đi
Con đếm đo từng khắc
Thắm tình yêu vững chắc
“Hai đầu cầu” cho con
Bố mẹ lòng tựa son
Yêu, lo nhiều “như thế ”
Còn con thì “không thế ”
Mà... “hơn thế ”... vạn lần!

GIÁNG SINH TEXAS

Giáng sinh đầu tiên con xa bố mẹ

Ngắm menh mông lá đỏ rụng bên thềm

Texas mù mây những bình minh lớp lớp

Lấp lánh đèn hoa, rờm rợn nụ cười

Trong tươi thắm con tìm về thơ bé

Nhớ miên man những cổ tích năm nào

Có ông già Noel chui gậm giường bụi phủ

Nửa đêm rồi vẫn sột soạt túi nilon

Ông già Noel không râu dài tóc bạc

Không mũ đỏ trùm đầu không diện hài nhung

Ông già Noel chạy Dream toí tả

Đi đến giữa đường huỳnh huých ngã lẩn quay

Ông già Noel xoay tìm thư trong học tủ

Mướt mải mồ hôi, lòng sục mua quà

Không chớp mắt, chờ giờ đêm “thần thánh”

Đặt gói quà cho con trọn niềm vui

Giáng sinh năm này con xa bố mẹ

Xa “ông già Noel” “Khót Ta Bít” [1](#) năm nào

Ấu thơ xưa tròn đầy trắng mười sáu

Vằng vặc thương yêu tươi sáng giữa đời

Thôi thơ bé, con càng tin cổ tích

Về người hiền chắc chắn sẽ gặp may

Về “ăn quả” lại “đền cây” tươi tốt

Sẽ nhiều tấm lòng cho “cô bé bán diêm”[2](#)

Giáng sinh năm nay con xa bố mẹ

Chẳng còn chờ quà đến trong đêm

Không nao nức cây thông đèn lấp lánh

Đêm trắng trong chạy bạt cả trời sao
Giáng sinh năm nay nhớ về bao năm cũ
Thấy băng khuâng miền cổ tích diệu kì
“Ông già Noel” ơi! Nơi này con vẫn có
“Phép nhiệm màu” dệt từ những yêu tin!

LỜI ƯỚC NGUYỆN CUỐI NĂM

Con cầu mong BÌNH AN sẽ đến với Bố, với Mẹ
và với mọi người! Bố ơi! AN, AN, AN...

Những ngày cuối năm đầy gió

Lá rơi xao xác đường về

Thế giới ngập tràn biến động

Cháy phà

Rồi máy bay rơi!

Bao nhiêu người thân chơi vơi

Chìm vào nỗi đau mất mát

Nào đâu nụ cười, ánh mắt

Chia tay

Vừa mới đây thôi!

Chỗ nào trên biển xa xôi

Trôi vào mênh mông sâu thẳm

Chấp chới những lời gọi cuối

Chúa ơi!

Xin mở đường về!

Băng qua những cánh đồng quê

Lê thê bạt ngàn cây cỏ

Gieo mình vào lòng biển buốt

Bàn tay

Cố níu mặt trời

Bữa cơm cuối năm rã rời

Thêm nhiều gia đình bật khóc

Mới đêm Giáng sinh ngày trước

Lấp lánh

Tình yêu sum vầy

Chắp tay mong ước đủ đầy
Cho tai ương không còn nữa
Cho chiều cuối năm thương nhớ
Bình an
Trần dâng môi hoa
Gió lặng lẽ thổi miền xa
Vỗ về, chở che, thương cảm
Đất ôm vào lòng nhớ tiếc
Nguyện cầu
Cho dịu nỗi đau
Xin giọt nước mắt khô mau
Xin khổ đau không dài mãi
Chiều cuối năm lòng lộng gió
Chờ đón
Ngày mai an lành!
Nguyễn văn bản tiếng Anh

May PEACE be with my beloved parents and with everyone in the upcoming year of 2015! This a poem I wrote as my “prayers” for the new year. I sure hope you enjoy it! Happy New Year and may God Bless everyone, and may an amazing 2015 awaits all of us!

A breezy year-end
Leaves rustling in the wind
The world full of chaos
Of confusions
Burnt rafts
Falling airplanes!
Families calling out
In despair, in darkness
So long the smiles, the laughter
Separations

Hands, detached from hands...
Where, on uncanny seas
Floating into eternity, to abyss
Echoes the feeble cries of bitterness
God!
Please bring me home!
Up above great valleys
MH370, Air Asia 8501, passengers aboard
Down towards the ocean
Numb hands
Reaching
Towards the sun
Shattered New Year's Eves
Laughs gone, silence in place
A silence of melancholy, of desperation, of dying faith
No more twinkling lights, no more love and joy.
Hands clasped together
Amen, Amitabha Buddha, Allah!
Pain, grievances, be gone, for good.
“For let there be light”
The light that shines
Like a torch
That conquers all darkness
All fear
The wind silently blows
From afar, that condoles, that soothes
Mother Earth embraces in her youthful branches,
Praying
For the better, for suffers no more.

May our tears dry

May our prayers be heard

And may 2015

Starts with bliss

And laughs

Not grief!

ĐÔNG ÂM

Bố Mẹ ơi! Nam ngốc nghếch,
tò tẹt của Bố Mẹ rất ớn. Bố Mẹ đừng lo nhé!
Hơn bốn tháng nay con chưa trở về nhà
Ăn bát cơm canh rau muống, rau cần mẹ nấu
Ngồi lòng bố, nắm bàn tay xương xẩu
Sao tay bố chai nhiều, bố ngủ có ngon không?
Mẹ ơi! Con thèm nhớ những đêm đông
Rúc đầu vào lòng mẹ lạnh thơm như suýt ngọt
Mặc kệ gió mùa âm u, âm ỉ, khung cửa lợt
Cánh cò trắng hiện về sáng dịu điệu dân ca
Những tháng ngày dằng dặc con đường xa
Con luôn nhớ đến thất lòng nhà mình nơi ấy
Khung cửa nhỏ với giàn hoa giấy
Bếp thơm chiều mẹ nhóm lửa thanh thao
Bầu trời đêm chằng vằng vặc vì sao
Con vẫn thấy lấp lánh hoài trong mắt mẹ
Thấy sao rơi từ tiếng cười rất nhẹ
Nam tò tẹt à, mặc đủ ấm chưa con?
Ước như ngày nào còn chạy lon ton
Hỏi con mèo sao cứ tranh ngôi lòng mẹ
Hỏi bông hoa lan rằng hoa buông rất khế
Sao bố vẫn giật mình mơ sợ giữa đêm đông
Giờ mình con ngồi với căn phòng không
Gió mùa cũ thao thức cùng nỗi nhớ
Bố mẹ bên con vẫn gần như hơi thở
Con yên lòng tiếp nối những đường xa
Nếu biết yêu thương thì đâu cũng là nhà

Đâu cũng gặp con cò đến hát

Đâu cũng thấy lời hương quê bát ngát

Xin bố mẹ yên lòng... con vẫn ấm... mùa đông...

RU BỐ

Ài, Nhọc nhằn nào ngủ ngoan đi...

Lâu rồi bố thường mất ngủ

Chong đèn thức những canh khuya

Đêm tiếng mõ kêu khe tủ

Ấu thơ sao cứ tìm về

Bố nhớ cánh đồng thôn quê

Trần trề màu xanh cây lá

Nơi bố mò cua bắt cá

Mồ hôi mặn cả ruộng cà

Nơi bố lấy đêm làm ngày

Thả câu buông lơ đơng đó

Cát sao rơi từ gọng vó

Trăng khuya sóng sánh trần trề

Nơi bố mưa nắng dãi dề

Lê thê ngày đông tháng giá

Mặn mòi long tong trên má

Gạt tay, lau hết tủi phiền

Nơi bố tha thân ngoài hiên

Bắt cào cào làm phò mã

Chạy không trượt chân vấp ngã

Vết máu khô trong lạng thâm

Nơi bố bặm môi tím bầm

Cắm cắm đồng sâu nước lũ

Gió mưa xiên ngang vành mũ

Hòa cùng nước mắt lời toi

Những khi con buồn chơi vơi

Tìm về tuổi thơ đời bố

Hiếu thảo cùng bao buồn khổ
Bố mang trong tim nhọc nhằn
Như hạt nảy trên đất cằn
Luôn vươn mình về ánh sáng
Tình yêu đậm đà lai láng
Bố dành cho tuổi thơ con
Con đi “gót đỏ như son”
Ngát ngào hương sen thơm mát
Bình minh dâng lên bát ngát
Xòe tay đón ánh mặt trời
Gửi ngàn điệu hát lí loí
Ấp iu tình con sâu lắng
Canh dài đường khuya thanh vắng
Bố ngủ... ả ời... ả ời...!

KHI BỐ ĐI CÔNG TÁC

Tặng chuyển công tác xa của Bố, không tặng “bạn Khh3” đâu nhé!

Bố đi công tác xa

Nhà mình tràn nỗi nhớ

Không nghe ai than thở

“Sao tôi mệt thế này!”

Mẹ sẽ tha hồ bày

Sách vở và giấy bút

Mỗi bữa ăn một chút

Không người nhắc: Ăn thêm!

Chẳng có ai ở bên

Giục mẹ giờ uống thuốc

Lau cho mẹ vết xước

Trên bàn tay gầy gò

Cũng không ai hát hò

Điệu dân ca quan họ

Câu này sang câu nọ

Cười vang cả gian nhà

Mẹ đấm lưng cho bà

Thay bố làm mỗi tối

Kê cho ông chiếc gối

Bố thường làm hàng đêm

Sáng mẹ ra ngoài hiên

Tưới nhàn hồng bố thích

Nói cùng đàn chim chích

Rằng mùa xuân chưa về

“Mùa xuân” còn lê thê

Khắp trong Nam ngoài Bắc

Công việc nhiều giăng mắc

“Mùa xuân” còn ở xa

Chim ríu ran giọng ca

Mẹ bồn thần nhung nhớ

Nắng ngập ngừng như ngỡ

Giọt thương nào chạm môi

Bố từ nơi xa xôi

Gọi điện về mỗi tối

Nhắc mẹ đừng bối rối

Lớn rồi mà còn “hư”

Gió đem cả phong thư

Lùa đầy qua mái tóc

Thơm hiền như hạt thóc

Xôn xao nào yêu tin

Nhẹ nhàng tựa cánh chim

“Mùa xuân” rồi trở lại

Dọc đường hoa hoang dại

Chợt nở bừng sắc hương

Cất câu ca vắn vường

Mẹ hát lời của gió

Giữa bạt ngàn hoa cỏ

Bố về... tràn niềm vui!

TRẦN RÔ CỦA BỐ

Tặng Bố Bibi (vẫn chưa tặng “bạn Khh”
vì tội hay khóc)

Bố viết về tuổi thơ con

Bằng lòng yêu thương say đắm

Chắc bố mong được nhìn ngắm

Thằng con trai rõ lồ tồ

Thằng con có cái trán rô

Thỉnh thoảng cũng hay cãi bướng

Bây giờ xa xôi nghìn hướng

Con ân hận quá chùng chùng

Đôi lần giận bố quay lưng

Con vùng vằng rồi tấm tức

Giá được về chơi một lúc

Con thơm bù bố nghìn lần

Có khi bố kêu đau chân

Con tặng lơ vờ đọc sách

Bây giờ nghe tim thầm trách

Sao không ôm bố vào lòng

Bố đi xa hoài nhớ mong

Muốn chuyện với con từng phút

Con cứ: Bố chờ con chút

Rồi con chơi bóng một mình

Giờ với căn phòng lặng thinh

Con thèm nghe lời của bố

Sẽ hết dỗi hờn nhăng nhố

Và thương bố đến tận cùng

Mùa đông lạnh nhẽ nhớ nhung

Gió xáo xao rừng lá đổ
Thấy lòng chợt mềm như cỏ
Nghĩ về đại khờ ấu thơ
Sao trời lọt xuống đêm mơ
Mở hoài những con mắt biếc
Bao niềm đau yêu tha thiết
Gửi “đền” dâng bố ngọt bùi
Muôn đời “nước mắt chảy xuôi”
Phận con sao không “chảy ngược”
Quên tình mẹ trong như nước
Quên cha là núi lặng thầm
Con lần theo từng bước chân
Lội ngược về dòng nước mắt
Bố ơi! Đừng già, đừng khóc
Trán rô... Ôm bố!... Đây này!

DẶN MÈO

Bạn Mẹ vui lên nhé, sắp Tết rồi!

Từ khi con vắng nhà
Mẹ và mèo thành bạn
Mẹ gầy như cánh nhạn
Bên con mèo bụng to
Mẹ luôn luôn buồn so
Mất lúc nào cũng ướm
Mi cứ tràn ngập nước
Mèo ơi! Ngồi lòng đi
Sao mày cứ lảm lì
Chẳng chịu kêu an ủi
Cho mẹ tao đỡ tủi
Cho mẹ vui lên mà
Mày còn bận hít hà
Nồi cá kho mẹ nấu
Mày còn bận làm xấu
Vươn vai với thờ dài
Mày chẳng biết kê vai
Nói những lời trong mát
Cũng lại không biết hát
Điệu con cò í ơ
Mẹ thành buồn chơi vơi
Mẹ nhớ thằng Nam béo
Cái thằng hay í éo
Gọi mẹ trước sân nhà
Mèo ơi nào, chạy ra
Ngồi lòng đi, thế nhé

Mắt lim dim he hé
Cọ đầu nào, nhẹ thôi
Để mẹ khỏi lui cui
Nói chuyện cùng chiếc bóng
Sáng chiều hôm trông ngóng
Con giờ này nơi xa

Mèo ơi! Mẹ thích hoa
Thích thiên nhiên đồng bãi
Thích mùa xuân dài mãi
Trong bồi hồi xuyên sao
Mẹ thích ngắm trời cao
Lặng người nghe nhạc Trịnh
Trong không gian yên tĩnh
Mẹ hiền như ca dao
Mèo ơi nhớ chưa nào
Tao giao cho mày đó
Đừng làm mẹ nhăn nhó
Rơi nước mắt hàng ngày
Mày phải biết tỏ bày
Phải làm trò lí lắc
Làm cho mẹ nín khóc
Và mẹ sẽ cười liền
Nói hoài vẫn lặng yên
Tao chán mày lắm đó
Nhờ mày sao mà khó
Tao đi nhờ... Bố yêu!

NHỚ TẾT

Bố mẹ ơi sắm Tết được nhiều chưa

Mẹ đã muối dưa cải ngồng trong bếp

Bố đã đi chợ đông thêm vài cân gạo nếp

Bố mẹ ơi, sắm Tết được nhiều chưa?

Những đường mưa dầm dặt sắc xuân

Hoàng Hoa Thám, Chợ Bưởi chắc giờ đông đúc lắm

Đào he hé người xe chen nhau ngắm

Mái hiên nào chim về gặp hơi mưa

Những đôi mắt trẻ thơ qua khung cửa thưa

Ngồi đợi mẹ đi chợ về ngóng Tết

Tay lúc liu giò phong lan, chùm bánh tét

Mắt gập gờ trồn cả giấc ngủ trưa

Bố có ngược đường lặn lội trời mưa

Đèo sau trước bánh, hoa, quà Tết

Phóng băng băng quên nỗi mình đang rét

Đủ phần quà cho tất cả người thân

Nhà bác Thu chắc thịt lợn đã chia phần

Tiếng eng éc giục xuân về chạm ngõ

Ông ngoại thênh thao cười cùng với gió

Bánh chưng con này ông cất để phần Nam

Bà ngoại miên man ra vườn chăm hoa lan

Rồi giục cải nở vàng những nụ

Xập xòe trước sau nhịp nhàng đàn ong thợ

Rủ mùa xuân trên bà ngoại xì tin

Ông bà nội cố lần giường tập đi

Mong ngày Tết về quê thăm làng xã

Mới xa đó mà chừng nghe như đã

Lâu lắm rồi không được thở hương quê
Bác Lụa trong Nam thấy ngày dài lê thê
Xuân thôn thức qua từng nỗi nhớ
Ước xuân này bệnh tình bác đỡ
Chạm vòng ôm, nghe nặng tiếng gia đình
Mẹ ơi! Mẹ đừng ngồi một mình
Lặng ngắm hoa mà lòng nghe xa vắng
Đừng rơi nước mắt khi ngày đang nắng
Xuân dặt dìu, con luôn ở gần bên
Bố ơi! Con thương bố nhiều thêm
Vai gánh trĩu bao phần lo khó nhọc
Nhưng sáng xuân này mặt trời đang mọc
Ấm tin yêu trao bố giọt mai hồng
Như ngọt ngào hương lúa lên bông
Như sương sớm đậu cành hồng lộc biếc
Nào mở cửa đón trời xuân tha thiết.
Bố mẹ ơi... sắp Tết... được nhiều chưa?

TẾT TÁO QUÂN QUA MÀN HÌNH

Bài thơ này em làm tặng Mẹ nhưng thực ra là để...
“giao nhiệm vụ” cho Bố :))))). Sắp Valentine rồi đây Bố eiiiiiiiiii!

Hai ba mẹ ra thả cá
Tiễn Táo Ông trở về nhà
Bên này đại dương tím xa
Em cùng mẹ “đi” tíu tíu
Ngoài trời mưa giăng mờ mịt
Màn hình iPad khô cong
Nên mẹ lội mưa lạnh căm
Mà em thì không hề ướt
Mắt mẹ nhòe mờ những nước
Không biết tại mưa hay... người
Em đang bình an mỉm cười
Sao mà mẹ rơi nước mắt?
Mẹ ơi, thôi nào đừng khóc
Táo Ông đang trở về trời
Hết một năm rồi khó nhọc
Mẹ hãy vui nào thành thơ
Ngoài trời mưa bụi rơi rơi
Hương xuân dâng lên ngập lối
Tình xuân ngọt ngào phơi phới
Bạt ngàn hoa cỏ mệnh mang
Mặt hồ Nghĩa Tân thênh thang
Cá vàng ngập ngừng chạm nước
Hãy “bay” lên cùng mơ ước
Về mùa xuân mới an lành
Nụ hoa chúm chím đầu cành

Hé mi trêu đùa mẹ đây
Táo Ông chắc đã nhìn thấy
Về “người hay khóc nhất năm”
Mẹ ơi không cần bận khoăn
Em luôn ở bên, gần lắm
Dịu dàng tựa bàn tay nắm
Dịu dàng ánh mắt thân thương
Bình an cỏ hoa sắc hương
Dạt dào từng dòng nhựa mới
Xòe tay, mẹ ơi, chạm tới
Tình yêu ngọt ngào môi hoa
Em dù đang ở nơi xa
Vẫn “nhờ” được người chăm mẹ
Là Bố ân cần dịu nhẹ
Chở che, an ủi hàng ngày
Mùa xuân này vẫn vui thay
Đùa vang màn hình huyền ảo
Sang năm Táo lên báo cáo
Về “người hạnh phúc nhất năm”!

KHÚC HÁT GIAO THỪA

Khi Bố Mẹ đón giao thừa là lúc em đang trên chuyến xe sang thăm bang khác.
Mùa xuân của em là sự dịch chuyển. Bố mẹ cứ yên lòng nhé! Bài thơ này
thay lòng em gửi lời chúc đến Bố Mẹ, Ông Bà và những người thân yêu:
CHÚC MỪNG NĂM MỚI!

Giao thừa không có tiếng pháo
Không mâm cỗ cúng trung thiên
Không mùi thơm hoa thủy tiên
Không đào, mai cùng với quất.
Giao thừa xa nhà lơ lửng
Con vẫn đang giờ học bài
Mắt con dõi tìm ra ngoài
Mong một nụ đào đi lạc
Mong một đường bay chim hạc
Mong hơi lửa ấm bánh chưng
Sắt se vai mẹ rung rung
Ấm êm đôi bàn tay bố
Giao thừa không đi xuống phố
Cùng bố hái lộc đầu năm
Hón hờ bê hoa trạng nguyên
Mơ ngày vinh quy đỗ đạt
Giao thừa nơi này Texas
Bằng bạc niềm nhớ niềm mong
Dõi mắt phía ấy xa trông
Yêu thương ngút ngàn ấm áp
Tự trong con tim thầm hát
Những lời mừng tuổi đầu năm
Những lời chúc tự xa xăm

Về “khúc ruột” mình yêu dấu.

“Ông già nho” 5 “Khốt Ta Bít”

Nhận của con nhé, vòng ôm

Nhận thêm triệu triệu cái thơm

Bù cho bao ngày vất vả

Bù cho tháng năm tất tả

Hai vai nặng trĩu buồn lo

Bù cho những ngày ốm o

Những đêm dài cùng mộng寐

Xuân này không cần suy nghĩ

An lành may mắn thành thời

Hai tay luôn được nghỉ ngơi

Để lấy sức còn chăm... mẹ

Nụ cười vương buông rất nhẹ

Em tặng mẹ vạn yêu thương

Em gom trăm nghìn sắc hương

Đặt hết trong bàn tay nhỏ

Mẹ ơi! Hiền như hoa cỏ

Xuân này rực rỡ tươi vui

Xuân này mẹ không đơn côi

Ông bà đang cần mẹ lắm

Mẹ hãy thay em chăm bẵm

Nâng giắc ông bà hàng ngày

Bên nội, bên ngoại vui thay

Chữ “Thương” mẹ làm tròn trặn

Tất niên về trong chậm chậm

Em “dọn” lòng đón tân niên

Tự nở một đóa trạng nguyên

Ngày về, vinh quy... gần lắm!

TÔI GIEO NỤ CƯỜI

Tôi gieo nụ cười

Trên bàn tay Mẹ

Vòng ôm rất nhẹ

Bừng sáng mặt trời

Tôi gieo nụ cười

Vào lòng của Bố

Bình minh xuống phố

Một đóa hoa ngời

Tôi gieo nụ cười

Vào mùa xuân ấm

Hạt mầm lấm tấm

Dọc đường xuân sang

Nắng rọi mênh mang

Cười cùng phố xá

Người xe vui quá

Lộc xuân tràn trề

Trên khắp thôn quê

Lí la lí lắc

Hạt mưa cũng nhắc

Cười nào rộn vang

Đồng hoa thênh thang

Vàng tươi khoe sắc

Muôn ngàn ánh mắt

Cười cùng nhân gian

Dạo bước miên man

Ngập ngừng bờ ngõ

Xòe tay tôi đỡ

Lung linh... nụ cười

THƯ ĐẦU NĂM TỪ TEXAS

Em đặt thể cho có vẻ giống viết báo, hihi.

Một năm đã qua đi với quá nhiều sự kiện. Khoảnh khắc nào, sự kiện nào của năm làm em ghi nhớ nhất? Nhiều quá...

Có thể đó là ngày bố mẹ đi mua vé máy bay cho em sang Mỹ. Khi ấy, quyết định du học của em mới chính thức được thực thi. Em nửa vui nửa buồn. Vui vì ước mơ của mình cuối cùng cũng được bố mẹ ủng hộ. Buồn vì xa bố mẹ, xa ngôi nhà thân yêu. Và không biết điều gì đang chờ đợi phía trước. Nhưng em đã quyết tâm...

Có thể đó là ngày đầu tiên đặt chân lên nước Mỹ. Là cảm giác nhớ nhà đến mức cố gắng không khóc mà nước mắt cứ chảy trong đêm.

Có thể đó là buổi đầu tiên khi em từ trường học về nhà thì mẹ đã trở về Việt Nam. Một mình em trong căn phòng vắng. Nhìn đâu cũng thấy bóng dáng mẹ. Em vừa sợ vừa buồn.

Có thể đó là ngày đầu tiên đến trường học. Ấn tượng đầu tiên của em là chú bảo vệ ra tận chỗ đỗ xe của phụ huynh để đón học sinh và chào mừng chúng em đến trường mới.

Có thể đó là người bạn mới đến đón em bằng một cái khoác vai và lời dặn: Bất cứ việc gì cần, cứ gọi bạn, bạn sẽ sẵn sàng giúp đỡ.

Có thể đó là những hôm giặt quần áo, đánh rửa nhà vệ sinh đến mệt nhoài. Và thấy thương sao đôi bàn tay và giọt mồ hôi mẹ.

Có thể đó là đêm thức để làm “dự án”. Không hề buồn ngủ, không hề mệt mỏi vì mỗi “dự án” cô giáo giao là một niềm vui được học bằng sự sáng tạo, được đặt suy nghĩ cá nhân của mình vào từng bài tập.

Có thể đó là những buổi chiều muộn ở lại chờ chú chủ nhà đến đón. Nhìn các bạn được bố mẹ đến đón, ai cũng hơn hớn, tự nhiên thấy lòng rung rung. Cảm giác nhớ dáng bố tất tả trong những buổi chiều nhạt nắng.

Có thể đó là những lúc nhìn từng dãy xe xếp hàng ngăn nắp, thẳng như kẻ chỉ vào chỗ đón học sinh. Các bạn cũng tuần tự đi ra. Không còi xe, không chen lấn. Một sự tự do trong trật tự.

Có thể đó là những lần chuẩn bị cho các kì thi chuẩn quốc tế. Giữa những lúc lo lắng, căng thẳng, luôn nhận được tin nhắn của bố nhắc nhở rằng: Chỉ cần con khỏe và vui, không cần quá áp lực. Thi cử chỉ là một thử thách cạnh tranh nhất thời, đi đến cuối cùng của con đường mình đam mê mới quan trọng. Bất giác thở một hơi thật nhẹ.

Có thể đó là những lúc được đi xem phim với bà Jo, một người bạn Mỹ vô cùng thân thiết của em. Vì biết em thích xem phim và đọc sách nên bà luôn dành cho em những khoảnh khắc tuyệt vời để em được sống cùng với đam mê của mình.

Có thể đó là những ngày sống cùng một gia đình người Mỹ trong kì nghỉ Giáng sinh. Cả nhà bên nhau, cùng nhau ôn lại những kỉ niệm về những Giáng sinh đã qua, cùng nhau hò hát, cùng nhau xem phim. Dù dân tộc nào, quốc gia nào, màu da nào, trong mỗi người, gia đình luôn là nơi ấm cúng và thiêng liêng nhất.

Có thể đó là những lúc luyện tập cho kì thi thuyết trình. Ban đầu em nói không tốt như các bạn. Một số lần thi thử, kết quả của em cũng không thật cao. Nhưng cô giáo huấn luyện cho em luôn nói rằng: Cô có niềm tin rằng thế nào em cũng vào được vòng chung kết. Niềm tin của cô đã trở thành niềm tin của em. Và em đã làm được.

Có thể đó là những lúc đặt mua sách trên mạng và rồi sách đến tay. Cảm giác được ngồi cạnh cuốn sách mà mình yêu thích và mơ ước thật tuyệt.

Có thể đó là những lúc không thể ăn một món ăn không hợp khẩu vị nhưng vẫn phải cố ăn cho hết. Vì người Mỹ không có thói quen bỏ lại đồ ăn trong bát hoặc trên bàn ăn.

Có thể đó là lúc đi một mình từ Mỹ sang Ấn Độ rồi lại từ Ấn Độ về Mỹ. Trên máy bay, em được các cô tiếp viên xúm lại chuyện trò, chụp ảnh cùng. Các cô còn hẹn sẽ gặp lại em trên máy bay này khi em đi... nhận giải Nobel. Nụ cười, cử chỉ, sự ấm áp của các cô làm em quên rằng mình đang đi một mình. Dịch vụ sẽ chỉ hoàn hảo khi có được sự thật lòng mong muốn đem đến niềm vui cho người sử dụng.

Có thể đó là lúc em nhận được tấm bưu thiếp chúc mừng Giáng sinh và năm mới từ cô giáo dạy Toán. Trên tấm bưu thiếp đó cô đã viết rằng, cô cảm ơn em, một người học trò từ nơi xa xôi đã đem đến cho

cô một niềm vui đặc biệt. Cô sẽ giữ mãi cuốn sách mà em mua tặng cho cháu của cô. Cô viết rất nhiều, rất dài. Hồi ở Việt Nam, em cũng từng nhiều lần nhận được những bưu thiếp từ các thầy cô giáo, cả thư nữa, nhưng lần này thật đặc biệt. Nơi đất khách quê người, em cảm thấy như mình vẫn đang ở trong vòng tay đùm bọc, chở che của bố mẹ, của thầy cô, của ông bà: “Dear Nam, I am learning so much from you. You have been a gift to our school and in my life. I am so proud of you. Praying for you and your dreams. God bless you...”

Có thể đó là những lúc đứng trước quyết định: mua - không mua một món đồ mà mình thích. Kiếm tiền, tất nhiên khó nhưng tiêu tiền thế nào cho mình không bị rơi vào trạng thái “nhẫn túi”, quả là cũng khó không kém.

Có thể đó là lúc em nhìn thấy một tấm biển trong quán: Chúng tôi không có wifi, các bạn hãy nói chuyện với nhau đi. Một vòng ôm, một lời nói trực tiếp nhìn vào mắt nhau ở nơi đâu và vào lúc nào cũng có giá trị.

Có thể đó là khoảnh khắc em đón giao thừa lặng lẽ. Trên xe ô tô xuyên bang, khi mọi người đã ngủ, em nhìn lên bầu trời và cầu mong cho gia đình mình một năm mới An lành. Tết truyền thống của nước mình là dịp không chỉ để ăn uống, vui chơi. Tết thực ra là để trở về. Có thể không phải là một chuyến trở về để ngồi bên bố mẹ mà trở về trong lòng mình, trong suy nghĩ của mình. Bởi suốt ba ngày Tết vừa qua, em luôn nhớ về mọi người.

Một năm với quá nhiều sự kiện mà em không thể nhớ hết. Em học được nhiều điều, biết tự lên kế hoạch và lo liệu cho bản thân, quen thêm nhiều người bạn tuyệt vời. Và em nhớ đến giai điệu trong một bài hát của ban nhạc ABBA: Chúc mừng năm mới/ Chúc cho chúng ta có nhiều hy vọng, sẵn lòng cố gắng.

Em rất sẵn lòng cố gắng và em đang rất vui. Cuộc sống rất tuyệt. Bố mẹ cứ an lòng nhé!

Lưu ý: Bạn Mẹ lần sau khi bật màn hình thì không được khóc nhé. Không thích đâu na!

THƯƠNG MẸ

Viết cho Mẹ khi nghe tin Mẹ bị ốm

Mẹ ơi! Mẹ mệt nhiều không

Hình như phía ấy mưa đông tứ bề

Con xa xôi chẳng thể về

Nắm bàn tay mẹ, bộn bề âu lo

Này đây hoa bưởi thơm tho

Này đây vũ khúc con cò lí lo

Này đây, con hát à ơi

Ngủ đi mẹ nhé, cho vơi nhọc nhằn

Thôi nào nước mắt đừng lã

Thôi nào cất những bản khoăn muộn phiền

Xa xôi đâu có trăm miền

Tim con vẫn trọn nỗi niềm yêu thương

Trời chiều nhạt nắng tơ vương

Đọng vào tóc mẹ giọt hương mặn nồng

Mẹ ơi! Hoa cải đang ngồng

Hoa lan đang héo vì trông nụ cười

Mẹ ơi! Ngày mới gọi mời

Giọt sương trong vắt nói lời bình an

Bên này tuyết cũng vừa tan

Mùa đông lạnh lẽo đi ngang chân trời

Nụ cười nào rạng trên môi

Cỏ cây hoa lá sinh sôi dạt dào

Mẹ ơi! Mau khỏe nhanh nào

Bố thay con đẩy... thì thảo... lời thương!

QUAN ÂM TÓC RỐI

Mẹ ơi! Em nhớ mới đây mẹ kể cho em nghe một câu chuyện, đại ý là:

Có một chàng trai muốn đi tìm gặp Phật Quan Âm. Anh ta đi hết rừng này qua núi nọ mà không thấy. Rồi anh gặp một nhà hiền triết. Nhà hiền triết khuyên anh nên đi về hướng quê nhà. Khi đó Quan Âm sẽ xuất hiện ngay trước mắt với mái tóc rối bời và đi chân đất. Chàng trai đi đến khi mệt lả thì quay về nhà. Gần đến cổng, anh gọi: “Mẹ ơi mẹ, con đây!” Bà mẹ già nghe tiếng con thì mừng rỡ vô cùng. Bà vội vàng chạy ra, đầu bù tóc rối, chân không kịp mang dép. Anh bừng tỉnh. Phật Quan Âm mình cất công tìm kiếm bấy lâu nay đang đợi mình ngay trước hiên nhà.

Mặc dù em biết câu chuyện mẹ kể có dụng ý theo kiểu “rất mẹ”. Nhưng nó vẫn làm em nhớ mãi. Vì thế, em viết bài thơ này tặng Mẹ nhân dịp 8/3. Đối với em, Bố, Mẹ, Ông, Bà... mỗi người đều là một “Quan Âm tóc rối”, một “Quan Âm chân đất”. Em chúc “bạn Mẹ” thật khỏe, thật vui. Ngày mai, em đi Cali, em sẽ mua quà cho mẹ na. “Vậy hoy đi na”.

Bà như “Quan Âm tóc rối”

Chỉ cho mẹ con những lỗi vào đời

Nắm tay mẹ mãi mãi không rời

Mẹ dù lớn vẫn như còn thơ ấu

Đến lượt mẹ làm “Quan Âm tóc rối”

“Quan Âm” hiền, “Quan Âm” khóc tí ti

“Quan Âm” chịu thương, “Quan Âm” lạnh lẽ

“Quan Âm” buồn khi con đã vắng xa

Những chiều đông ngọn gió la đà

“Quan Âm” mẹ mơ hồ ngồi tựa cửa

Phía chân mây có con cò cánh lửa

Chờ bên mình một nỗi nhớ đầy vơi

Cò ơi nào hạ cánh xuống chơi

Đừng chờ nữa nỗi niềm xa thăm thẳm

Trên đồng chiều dập dờn cò đáng mỏng

Chớp đông nào vùn vụt giữa yêu thương

Con mãi mê việc đèn sách xa phương

Lòng mơ tới những chân trời rộng mở

Những cánh bướm xanh trập trùng hơi thở
Biển dạt dào sóng cuộn những đam mê
Một sớm mai con sẽ quay về
Rồi ầm ập nắm bàn tay “Quan Âm” mẹ
Cánh hoa hồng buông rơi nhẹ nhẹ
Vũ trụ quanh mình bùng sáng tin yêu
Con sẽ hát lời thương từ sáng đến chiều
Con sẽ ra vườn thủ thỉ lời của nắng
Con sẽ mỉm cười mỗi lần nghe “Quan Âm” mắng
Đội mũ vào, cảm ồm đầy con ơi!
Con sẽ rủ thêm một “đội” để chơi
Để bày trò chọc trêu “Quan Âm” mẹ
Để khúc khích, để dỗi hờn, để thơm nhẹ nhẹ
Gò má nào đang cần cỗi nỗi nhớ mong
Để cùng nhau ngồi ngắm những đêm trăng
Nghe sao thở những lời rất khẽ
Nghe giọt trăng lăn từ tim lặng lẽ
Nắm tay nào, “Quan Âm” Bố kề bên
Càng đi xa, càng khôn lớn thêm lên
Con càng hiểu những “Quan Âm tóc rối”
Vòng tròn yêu thương dạt dào tiếp nối
Xa để gần! Xin Bố mẹ, cứ tin con!

DẶN BỐ

Dặn Bố thêm một việc “ngoài lề” là
Bố nhớ chăm sóc Mẹ, đừng để
Mẹ buồn, Bố nhé. Hihi!

Bố ơi! Giờ đã tháng Ba

Mưa phùn chạm mặt, bụi hoa thơm lòng

Chơi vơi sương đậu lưng chừng

Mênh mang câu hát gọi mừng bình minh

Ven tường một nụ hoa xinh

Nở bừng e ấp an bình sớm mai

Bố ơi! Ngồi nghỉ đôi vai

Trữ rồi gánh nặng dậm dài bố qua

Bố ơi! Nhẹ bớt đường xa

Còn trời, còn nước, còn “ta” thương “mình”

Thời gian chẳng chút chùng chình

Để vương tóc bạc lặng thình mái đầu

Bố ơi! Mưa nắng dải dầu

Khó khăn chẳng quản bắc cầu yêu thương

Bây giờ tóc đã điểm sương

Cát đi bố nhé, buồn vương bạc lòng

Hoa cà hoa cải vẽ vòng

Như là bướm trắng còn mong tơ trời

Tháng Ba cất tiếng gọi mời

Lấn trong tiếng gió ngàn lời reo ca

Đừng buồn khi con đi xa

Đừng rơi nước mắt chiều tà nhớ mong

Đèn khuya đừng thấp đêm chong

Nỗi buồn ra nắng đem hong hương trời

Bố ơi! Nào hãy mỉm cười

Uống nhiều thuốc chẳng khỏe người được đâu

Từ giờ trong những canh thâu

Bố đừng đếm nữa nông sâu mệt nhoài

Song thừa nắng đã đan cài

Con ôm bố suốt... dậm dài... Bố ơi!

CON SẼ VỀ

Con sẽ về để ôm ông bà nội

Rờ làn da nhăn nheo nghe nước mắt lăn dài

Hít no nê mùi trà không ấm nóng

Lắng yêu thương qua tay nắm rung rung

Con sẽ về và ngồi lặng im

Nghe ông kể về làng mình năm ấy

Nghe bà nhắc về vụ mùa nắng cháy

Bởi ông bà luôn đau đáu đất yêu thương

Con sẽ về Hải Phòng, nơi con gọi quê hương

Nơi bà ngoại treo cuống rốn trước đèn
mong con học hành đỗ đạt

Nơi hoa lan, hoa hồng luôn thơm ngát

Nơi con nhận nụ cười tựa tiếng hát vui chung

Con sẽ sà vào lòng ông ngoại bao dung

Người luôn giấu nỗi buồn để dành nụ cười cho tất cả

Sẽ ngồi ăn dưới trời trăng thông thả

Với đầu bếp tài ba là bà ngoại xì tin

Và con sẽ về nơi khởi nguồn của con tim

Nơi bố mẹ ngày đêm ngóng đợi

Những cách xa tưởng chừng dài vời vợi

Giờ đã gần như lửa ấm quyện trong than

Con sẽ cùng bố hát bài ca tính tang

Hai anh hề luôn bày trò để làm vui người có tên là Mẹ

Con sẽ vòng tay để ôm “không hề nhẹ”

Cho bố phải bật cười: Xin Nam đấy! Buông ra

Những tiếng cười trong vất cứ lan xa

Bù cho mẹ những ngày rơi nước mắt

Bù cho bỏ những cơn lo quặn thắt

Con đã về và ở giữa những vòng tay

Như hàng cây nghiêng mình mùa lá thay

Như hạt nước lăn từ nguồn trong vắt

Con trở về thấy tâm hồn xanh mát

Thấy trong lòng hát nhịp điệu bình yên

Con sẽ về nơi vùng trời soi nghiêng

Sau chia xa mới biết mình yêu nhiều đến thế

Thấy lòng mình lành như hoa xoan, hoa khế

Nên con sẽ trở về... trước mỗi chuyến đi xa.

RÌ RẦM YÊU THƯƠNG

Mẹ ơi! Có lần mẹ đã giảng cho em nghe về ý nghĩa từ “rì rầm” trong câu: “Đêm đêm rì rầm trong tiếng đất” rằng, những lời yêu thương, những lời nhắc nhở muốn thấm sâu, muốn lắng đọng, thường nói rì rầm. Đó là âm thanh từ xa vọng lại, phải biết lắng nghe bằng con tim của mình. Em đã thấy và em nghe rất rõ tiếng “rì rầm” từ bố mẹ gửi đến em.

Những ngày này, em cũng muốn gửi tiếng “rì rầm” cho cây và đất. Em mong đừng thêm cây nào nữa trong thành phố của mình bị chặt, bị cưa đổ.

Em rất nhớ con đường mẹ và em thường đi bộ từ Hàng Cháo về nhà, mẹ nhớ hemmmm?

Đất rì rầm nói cùng cây

Về dòng nhựa non màu mỡ

Trên tàng lá xanh bờ ngõ

Chim dừng chân hót ngập ngừng

Hoa nở xòe như reo mừng

Bầu trời thiên thanh lộng lẫy

Gió nghiêng, lá đưa tay vẫy

Nào đậu, bình yên đầy tròn

Bố rì rầm nói với con

Về tình yêu thương “lạ lắm”

Yêu thương không đo ngày tháng

Yêu thương chẳng quản đường dài

Trên những cành hoa đan cài

Gió vi vu lời thao thiết

Tình yêu nồng nàn da diết

Chỉ là của riêng bố thôi

Tình yêu không nằm trên môi

Mà ngập trong tim ấm nóng

Mà xua đi mùa lạnh cóng

Dem về hơi ấm hồng son
Mẹ rì rầm nói cùng con
Những chặng đường về ngọt mát
Khi nào khó khăn giăng mắc
Con ơi cứ trở về nhà
Nơi đó có mẹ có cha
Mở cửa chờ con ngày tháng
Dù đèn khuya hay canh sáng
Cũng luôn thao thức chờ trông
Biếc xanh như thể dòng sông
Những lời rì rầm khe khẽ
Những lời yêu thương thoảng nhẹ
Lại trĩu nặng nỗi thương lo
Những tiếng rì rầm nhỏ to
Con mong lắng nghe từng phút
Mẹ cha bên con chỉ chút
Như cây bên đất đời đời
Đừng cách ngăn, đừng xa rời
Khẽ khàng chạm tim ấm nóng
Rung rung một miền trông ngóng
Con nghe trọn nỗi... rì rầm...

TIẾNG HÁT CON CHIM NHẠY

Bài tập về nhà của em tuần vừa rồi là: Nêu cảm nghĩ của bạn về tác phẩm Giết con chim nhại của nhà văn Harper Lee. Có quá nhiều điều để nói về câu chuyện nhưng em ấn tượng hơn cả với tiếng hát của loài chim nhại - tiếng hát từ tận trái tim. Tiếng hát đó là biểu tượng của sự trong trắng và cái đẹp chống lại những bất công và lòng hận thù.

Đề tài này cũng trùng hợp với dự án em đang thực hiện về người khuyết tật. Em tin bố mẹ và mọi người sẽ ủng hộ em.

Quyển truyện này bố mua cho em, em để ở giá sách tầng 2. Mẹ tìm đọc lại đi naaaaa.

Xin đừng “giết con chim nhại”

Hãy để tiếng hát trong veo

Tiếng hát hòa theo tiếng gió

Tiếng hát phía trời xa xăm

Những kiếp người nô lệ nổi trôi

Những thân phận bọt bèo mưu sinh ngoài mưa nắng

Những em bé da màu vật vờ trên đường vắng

Những số phận tật nguyền không chỗ tựa nương

Những người ốm đau bệnh tật đáng thương

Cả những người nhìn vạn vật không bằng ánh mắt

Những người cả đời không thể cất tiếng hát

Những em bé tự cho mình trong thế giới lặng im

Ôi! Những kiếp người nổi chìm

Những đau thương lẫn dài theo lịch sử

Những buồn vui hòa cùng hơi thở

Xoa dịu đi nào, hỡi những tiếng chim

Như hạt sương trong vạt nằm lặng im

Như tiếng sáo ngân nga lúc hoàng hôn màu nắng

Như tiếng trẻ thơ nô đùa ngoài ngõ vắng
Chim hót nào, ta cùng nắm tay nhau.
Thế giới này sẽ chẳng còn khổ đau
Nếu ai cũng biết là mình không hoàn hảo
Mình đâu sao chỉ là thanh ghép nhỏ
Trong bộ xếp hình tròn trịa của nhân sinh
Và rồi ai cũng tìm ra chỗ của mình
Để ghép vừa vặn như cách người ta tìm cuộc tình duy nhất
Như hoa thơm luôn lắng vào lòng đất
Như chim trời cất tiếng hót tự do
Hãy mở lòng đừng nghi ngại so đo
Đừng cho rằng mình “lạnh” hơn những người thiếu thôn
Đừng làm giá bằng những ngày mình đang sống
Trái đất này cần lắm những vòng ôm
Con chim nhại vẫn mãi miết bay
Vẫn có vô vàn người cha tuyệt vời như cha Atticus
Thế giới sẽ trong veo như ánh nhìn Scout
Và mình sẽ nắm tay nhau đi tới những chân trời
Trong ánh bình minh lấp lánh rạng ngời
Chim đang hát lời tình ca thao thiết
Lòng từ tâm gieo mầm trên đất biếc
Nảy xanh rồi... ta cùng đón trái hoa thơm!
Nguyên văn bản tiếng Anh
Please don't "kill the mockingbird"
Let their carols engross the air
Let they fuse into the winds far west,
Winds that flutter sorrow, that comfort, that care.
Oh! Lives, in darkness, bondage, despair

Human beings, like animals, in chains, in cuffs
Tom Robinson in his trial of unjust
The trials, where mockingbirds were killed.
And yet to pity, the miserable, the poor
Ones whose voices will never be heard
Ones who will never hear the mockingbirds
Ones whose races, genders regarded as crimes.
But like a dewdrop, pure, fresh, unharmed,
Like the soothing sound of flute in flaxen psychedelic
The mockingbird sings
For silver lining, for hope in us human.
The world, oh, it would be ridden of all pain and sorrow
If one day we realize that “there’s just one type of folks. Folks”
That we all are just tiny, tiny little pieces
Of the majestic, grand puzzle of mankind.
And we will all fit, one day
In that puzzle, perfectly as the way we believe in
a one true love
Like flowers fermented deep from the earth
Like mockingbirds’ carols echoed up above.
So open your heart, doubt no more
Don’t consider yourself “superior” to ones who differ in
colors or faith
“Hatred”: a word so simple, but pain it creates
Yet “Love”: not just an emotion, runs deep to the core.
Still the mockingbird flies, and flies, and flies
Still Atticus’s lessons; his compassion, his kindness
Still the world through Scout’s eyes, so juvenile, so childish
Hands in hands, we leave the past behind.

Amidst sunrise, aurulent, marvelous

Mockingbirds sang their gorgeous tunes

Kindness prospers deep, deep down the earth

“Trust me, things are always better in the morning!”

XIN LỖI MẸ

Mẹ đợi em từ tháng Tám

Khi em vừa mới đi xa

Mẹ đi vào rồi đi ra

Mẹ đếm từng giây, từng khắc

Mẹ đợi em bằng tự nhắc

Rằng đã bao ngày xa em

Nhặt nhòa những dấu chân son

Ở hờ bàn tay quăn quýt

Mẹ đợi em bằng vắn vít

Ngọt ngào hương bưởi hương lan

Dịu dàng thâm lặng chứa chan

Yêu thương tự nguồn trong vắt

Mẹ đợi em bằng nước mắt

Giọt vắn giọt dài trong đêm

Trăng thu khuya sao lung linh

Dệt những đường thương đường nhớ

Mẹ đợi em bằng hơi thở

Nồng nàn từng nhịp tin yêu

Phập phồng, thâm lặng, ngóng mong

Đường về mưa giăng kín lối

Mẹ đợi em bằng bao tối

Nằm đếm đồng hồ tịch tang

Miên man, chơi vơi, đêm sâu

Mẹ mong mà không dám nói

Chắc mẹ sợ em đi vấp

Sợ em giật mình “hắt hơi”

Sợ em trêu: Ô mẹ ơi

Sao mẹ như là em bé!
Em sắp về rồi đấy nhé
Khỏi cần phải ngóng phải trông
Khỏi cần phải nhớ phải mong
Trong tay, tim vang tiếng hát
Dạt dào sóng xô bát ngát
Rộn ràng điệu nhớ điệu thương
Ngọt ngào lời vắn lời vương
Lùi xa đi nào nước mắt
Không còn đợi chờ tí tắp
Em sẽ bên mẹ hè này
Ba tháng vui như ngàn ngày
Rồi mẹ... ĐỢI em... tiếp nữa.
Mẹ ơi xin mẹ tha thứ
Em bắt mẹ đợi thật lâu
Thời gian nhanh như bóng câu
Em ĐỢI ngày mai tươi sáng!

CON XIN NÓI NHỮNG NGỌT NGÀO

BỐ luôn nói: Nam ơi, thơ Nam làm BỐ quên hết mệt nhọc. Nên em vui lắm. Em muốn viết về BỐ, về: “Cây cải đắng quên lòng mình đang đắng/
Trở hoa vàng dọc suối để ong bay”.[6](#) BỐ khỏe và vui mãi, BỐ nhé!

Lời của BỐ

Nam ơi, bố thích đọc thơ

Vần thơ ru bố giấc mơ dịu hiền

Trong niềm hạnh phúc vô biên

Thơ con đưa bố về miền lãng du

Bố nghe như gió mùa thu

Như trăng sóng sánh đánh đu rặng dừa

Như trời dịu mát hạt mưa

Như êm cánh võng nôi đưa dịu dàng

Bố nghe lặng những mơ màng

Chập chờn giấc ngủ hàng hàng nghiêng nghiêng

Nụ cười chập chờn liêng biêng

Bố say trong những mộng hiền thiên thanh

Bố yêu nên thấy biếc xanh

Bố thương nên nắng đành hanh mặn nồng

Thơ con như nụ môi hồng

Thần thơ bố ngẫm, bão dông lặng rồi...

Lời của con

Bố như hạt cải nảy chồi

“Rau răm” vẫn đó, buông lời... mến yêu

Bạt ngàn hoa nắng liêu xiêu

Bướm vàng đậu xuống bao nhiêu giọt đàn

Khổ đau đời bố cơ hàn

Triền sông bến bãi vẫn vàng nụ hoa

Hương thơm âm đượm gần xa
Dọc đường chim hát lời ca dạt dào
Con xin nối những ngọt ngào
Nối tình bát ngát như sao rạng ngời
Nối đường xa với chân trời
Yêu thương bù đắp cho vơi bộn bề
Con viết những câu vụng về
Chỉ là tim nhỏ tràn trề yêu thương
Chỉ là khúc hát vẩn vương
Bay lên từ những giọt sương tinh cầu
Con mong mưa nắng dãi dầu
Không còn chạm nữa mái đầu bố yêu
Không còn chân bước liêu xiêu
Không còn có những trời chiều vắng xa
Một vùng bát ngát vàng hoa
Xin thơ làm khúc ru ca trọn đời!

NGUYỄN CẦU

Xin chấp tay nguyện cầu cho người dân Nepal...

Mặt đất lặng im

Mặt đất đang bình yên chim hót

Những gương mặt người

Nhập nhòa những buồn vui

Rồi bỗng nhiên

Mặt đất cự mình

Mặt đất rùng lên trong đau đớn

Nứt

Gãy

Vỡ

Răng rắc

Rào rào

Ầm ầm những trận cuồng phong

Ầm ầm núi tuyết chảy tan

Nháo nhào những tiếng kêu than

Quáng quàng những bàn tay vút

Nát vụn rồi những ngôi nhà

Tan hoang rồi những đền đài

Đất mang bao phận người

Nằm xuống mà khôn nguôi sợ hãi

Có em bé nào trên đường đi học

Cặp sách trên vai và mơ ước trong tim

Sáng nay còn lưu lo như bầy chim

Về những sợi nắng không bao giờ biết khóc

Có bà mẹ nào chở buồn vui trong tóc

Dọc đường mưu sinh dằng dặc khổ đau

Vẫn không quên giấu nước mắt tuôn mau

Mơ về ngày mai cuộc đời toàn tiếng hát

Có cụ già nào tin trong chuông chùa bát ngát

Đền đài này sẽ mang đến bình an

Cho triệu triệu người dân Nepal

Cho an vui chảy tràn ra khắp nẻo

Những giấc mơ đều đang dở

Trong cơn rừng mình của đất

Giờ nằm sâu dưới tầng gạch nát

Thân thể họ vụn rời và giấc mơ bay lên

Hãy bay vượt qua bóng đêm

Qua đầm đìa vết thương đau đớn

Qua cát dập, đá vùi, tro nóng

Đến vùng trời xanh mát những bình an

Rồi đèn đài lại ngát hương lan

Rồi Everest lại mệnh mông tuyết trắng

Rồi Kathmandu lại thên thang nắng

Và đất lại liền như chưa hề có vết đau

Nepal ơi, xin nguyện cầu nước mắt khô mau

Cho những số phận đã hòa tan vào lòng đất

Biết quên vết thương thịt da, quên nỗi đau mắt mắt

Ngủ yên hoài, trong lòng đất... xanh xa...

[1](#) Cách Nhật Nam gọi bố âu yếm.

[2](#) Tên một truyện ngắn trong Truyện cổ Andersen.

[3](#) Cách Nhật Nam gọi mẹ âu yếm.

[4](#) Hàng ngày, bố mẹ Nhật Nam thường trò chuyện cùng em bằng phần mềm Skype trên iPad. Ngày 23 tháng Chạp, sau khi tiễn ông Táo về trời, trong lúc ra sông thả cá, mẹ vẫn mở Skype để Nam được “tham gia” nghi lễ thả cá cùng mẹ qua màn hình iPad.

[5](#) Cách Nhật Nam gọi bố âu yếm.

[6](#) Nguyên văn hai câu thơ của nhà thơ Phạm Tiến Duật là: “Cây cúc đáng quên lòng mình đang đáng / Trổ hoa vàng dọc suối để ong bay”.

ĐỌC THƠ CỦA BÉ ĐỖ NHẬT NAM

CHU VĂN SƠN

1. Nhiều năm lại đây, cái tên Đỗ Nhật Nam được nhắc đến như một thần đồng thời nay. Người ta nhắc đến cậu bé này như một trí giả nhí, diễn viên nhí và nhất là một dịch giả nhí. Một trí năng vượt trội cùng một khả năng ngoại ngữ xuất chúng đã là “đòn bẩy” cho quyết định sang Mỹ du học của Nam khi cậu bé mới ở tuổi 13.

Song, năng lượng của cậu bé này chưa dừng ở đấy. Sang Mỹ một thời gian ngắn, Nam lại gây thêm một bất ngờ nữa: sáng tác thơ. Thơ được viết ra khá nhanh, khá nhiều và đều tay. Vậy là Nam đã trở thành thần đồng trước rồi mới đến với thơ. Thơ là thứ ánh sáng mới đột phát thêm ở ngôi sao này. Nhưng, ngay từ những bài thơ đầu tiên, người ta đã thấy một bút lực tương xứng với danh tiếng lâu nay của em. Bên cạnh những cảm xúc hồn nhiên của độ tuổi là những suy cảm già dặn sâu sắc vượt quá xa so với tầm nghĩ ở một cậu bé con. Ngôi sao đã lấp lánh lại càng rực sáng hơn. Đến nay, người yêu quý em và yêu quý thơ đã có thêm một nhu cầu nữa: chờ được đọc những sáng tác mới của chàng thi sĩ nhí. Xem ra, hiện tượng Nhật Nam chưa có dấu hiệu “hạ nhiệt”?

2. Việc Đỗ Nhật Nam đến với thơ đã thêm một bằng chứng cho quy luật lớn của lĩnh vực sáng tạo này: tình cảm mới là cái gốc muôn đời của thơ. Sinh ra trong một gia đình trí thức, được hưởng cái “gene văn chương ngôn ngữ” từ người bố là tiến sĩ ngôn ngữ học kiêm một tay bút tản văn, Nam đã có mầm văn thơ sớm. Nhưng khi còn yên ổn bên bố mẹ, cái mầm ấy dường như vẫn nằm yên trong vỏ hạt. Chỉ khi xa bố mẹ, xa gia đình, xa quê hương để du học ở một thế giới khác, cách quê tới nửa vòng Trái đất, thì khoảng cách thăm thẳm đó mới là tác nhân trực tiếp khiến hạt mầm cựa mình, nứt vỏ, nảy chồi, mọc cây. Vâng, nỗi nhớ thương đã biến bao nhiêu người thành thi sĩ. Nay nỗi nhớ thương cũng đang biến Nam thành thi sĩ. Đúng như Tagore từng nói, “khi tình cảm tự tìm cho nó một hình thức để bộc lộ ra ngoài, chúng ta có thơ”. Dù là thần đồng cũng không nằm ngoài quy luật đó.

Cái hình thức mà Nam tìm tới để giải bày những nhớ thương chất chứa trong cõi lòng khá đặc biệt. Có thể xem là hình thức “ba trong một”: vừa là thơ, vừa là thư, vừa là những khúc hát. Có lẽ, thoát đầu chúng là thư. Khi nhớ những người thân yêu, Nam muốn gõ phím viết thư thăm hỏi. Những bức thư gửi qua Internet của thời Facebook. Bức thì gửi “bà ngoại xì tin”, bức gửi “bạn mẹ”, bức gửi “ông già Noel bố”, bức gửi cả cho chú mèo con... Nhưng, cuối cùng, cái hồn văn thơ ẩn sâu trong Nam đã định dạng cho mỗi tâm trạng thư, mỗi trang thư ấy thành từng bài thơ. Cho nên mỗi bài thơ thực chất là một trang thư, một bầu tâm sự mà Nam dốc ra để gửi cho một người thân, hay cho cả gia đình. Mỗi bài thơ là cuộc chuyện trò, thăm hỏi, có lời an ủi, động viên, có lời nhắn nhủ, gửi gắm, có lời hứa hẹn khuyên can và cả lời bông đùa, trêu tròng, tếu táo nữa. Vì thế, thơ là tiếng nói thật lòng của một tình cảm hồn nhiên, thấm thiết và... rất riêng tư. Song, chúng lại là thơ, thơ thứ thiệt, thậm chí, thơ già dặn. Nam có những suy cảm, những cách nói, những hình ảnh thật ấn tượng. Chia sẻ lòng mình ở thời khắc giao thừa xa xứ, Nam đã gói bao mong nhớ vào một nụ hoa. Giao thừa là thời điểm vô cùng nhạy cảm với một người Việt xa quê, nhất là với một đứa bé. Vào lúc bên nhà mọi người tung bưng đón giao thừa, thì ở bên này, Nam đang trong giờ học bài. Người em trong phòng học, tâm em đã gửi về quê. Nam thầm mong giao thừa quê xa gửi riêng cho mình một nụ đào vượt qua muôn trùng mà về nở ngoài sân kia: “Giao thừa xa nhà lơ lửng / Con vẫn đang giờ học bài / Mắt con dõi tìm ra ngoài / Mong một nụ đào đi lạc.” Giờ xa bố, trong muôn vơi nhớ thương bố, Nam có những ân hận thật chân thành của một đứa con từng có lúc vô tâm. Lời thơ mộc mạc mà xúc động: “Có khi bố kêu đau chân / Con tảng lờ vờ đọc sách / Bây giờ nghe tim thầm trách / Sao không ôm bố vào lòng”. Lòng nhớ thương còn khiến Nam tạo ra không ít những hình ảnh nặng tình mà đầy bóng bẩy thi vị. Thương tuổi thơ nhọc nhằn lận đận của bố, Nam viết: “Bố nhớ cánh đồng thôn quê / Tràn trề màu xanh cây lá / Nơi bố mò cua bắt cá / Mò hoi mận cả ruộng cây”. Viết cho mẹ cũng vậy. Đâu chỉ là những tiếng lòng vượt thẳng ra từ nhớ thương trĩu nặng, mà đó thực là nguồn cảm xúc mạnh đã hóa thân thành bao hình ảnh súc tích, lung linh chất thơ: “Mẹ ơi! Ngày mới gọi mời / Giọt sương trong vắt nói lời bình an / Bên này tuyết cũng vừa tan / Mùa đông lạnh lẽo đi ngang chân trời”... Ngay cả khi đùa tếu, Nam cũng có những cách nói rất thật và rất thơ. Nam gọi bố là Ông già Khóat Ta Bít hay hình dung bố là ông già Noel chân đất đời thường. Hình ảnh bố chả có tí cổ tích huyền thoại nào, toàn những lấm láp bươn bả mà làm xúc động lòng con. Con nói bằng giọng đùa vui mà biết bao thương xót tri ân: “Trong tươi thắm con tìm về thơ bé / Nhớ miên man những cổ tích năm nào / Có ông già Noel chui gầm giường bụi phủ / Nửa đêm rồi vẫn sột soạt túi nilon / Ông già Noel không râu dài tóc bạc / Không mũ đỏ trùm đầu không diện hài nhung / Ông già Noel chạy Dream tới tã / Đi đến giữa đường huỳnh huých ngã lăn quay”... Nam phong cho mẹ danh hiệu “Quan Âm tóc rối” và “người hay khóc nhất năm” trong ngày Táo quân với những hình dung đầy ý nhị: “Nụ hoa chúm chím đầu cành / Hé mi trêu đùa mẹ đấy / Táo Ông chắc đã nhìn thấy / Về “người hay khóc nhất năm”... Đồng thời, mỗi bức thư - thơ của Nam đều vang lên như một khúc hát mê mải. Có cảm giác một khi câu thứ nhất đã được cất lên thì câu liền gọi câu, khổ bèn tiếp khổ, vần cứ nối vần. Cả bài thơ cứ thế tuôn trào theo một thứ nhạc điệu tràn trề. Mỗi bài thơ như tiếng ngân nga không dứt của lòng em trên dặm đường xa. Tư duy thơ của em là mạch suy cảm triển khai trong lòng nhạc điệu. Tình thơ, ý thơ như những chiếc lá thấm được thả vào một dòng suối trong lành đang chảy trôi bằng âm thanh, nhịp điệu và vần điệu. Cứ thế, âm

vang nhạc điệu khai triển mạch thơ. Trôi cùng những thi ảnh động là những lời quen, những lời vang lên cốt để tạo nhạc cho tiếng lòng mình. Khúc nhạc lòng nào của Nam cũng nhuần nhuyễn mượt mà như mây trôi nước chảy: “Mèo ơi! Mẹ thích hoa / Thích thiên nhiên đồng bãi / Thích mùa xuân dài mãi / Trong bồi hồi xuyên sao / Mẹ thích ngắm trời cao / Lặng người nghe nhạc Trịnh / Trong không gian yên tĩnh / Mẹ hiền như ca dao...” Có lẽ, ý thức được dạng thơ - thơ - hát “ba trong một” này mà tên tập thơ đã được đặt là Đường xa con hát chẳng?

3. Khi thơ Nam xuất hiện, hẳn không ít người đã vội liên tưởng với những thần đồng thơ văn một thuở như Trần Đăng Khoa, Nguyễn Hồng Kiên, Cẩm Thơ, Khánh Chi... Và xem thơ Nam cũng cùng một dạng như thế. Cũng là những sáng tạo già dặn của một ấu nhi. Cũng là những tình cảm hồn nhiên mà sâu sắc với thiên nhiên, gia đình, quê hương đất nước. Cũng là những tâm tình thiết tha của một con ngoan trò giỏi. Cũng những liên tưởng, tưởng tượng ngộ nghĩnh mà bất ngờ của một mỹ cảm phong phú. Cũng một thế giới cổ tích từ cái góc sân và khoảng trời của một đứa bé Việt... Đúng là thơ Nam có nhiều điểm quen thuộc như thơ của các tên tuổi xưa. Song, nỗi nhớ thương của Nam không chỉ là tiếng lòng hiếu thảo của một người con ngoan dành cho cha mẹ và gia đình, không hẳn là nỗi cô đơn của đứa trẻ một mình tha hương đất khách quê người. Đọc kĩ, thấy Nam không để nỗi nhớ thương biến mình thành nỗi yếu bé mọn hầu khơi gợi sự cảm thương của người thân. Trái lại, Nam gửi mỗi nỗi nhớ niềm thương của mình như gửi một ngọn gió ấm giữa ngày đông giá, gió mát những ngày nóng nực để an ủi, vỗ về người thân, mong những người thân yêu của em không phải bận lòng hay áy náy cho mình. Thi ảnh của Nam không chỉ có những liên tưởng ngộ nghĩnh về cây cỏ loài vật. Trái lại, thi ảnh còn thấm thía những trải nghiệm riêng của một cậu bé đã sớm chọn cho mình cuộc sống tự lập, tự lớn khôn. Suy cảm của Nam không chỉ có những bận tâm với đời sống hẹp của đứa trẻ quần quanh trong một vùng quê, một góc phố. Mà mở ra toàn cầu. Thế giới của Nam không chỉ rộng mở theo em du học, mà chủ yếu rộng mở bởi mối quan tâm rộng lớn của em. Người đọc không khỏi bất ngờ về tầm lòng lớn của một cậu bé khi đọc bài thơ rất gần đây của Nam viết từ thăm họa động đất đau lòng ở Nepal: “Có cụ già nào tin trong chuông chùa bát ngát / Đèn đài này sẽ mang đến bình an / Cho triệu triệu người dân Nepal / Cho an vui chảy tràn khắp nẻo / Giờ nằm sâu dưới tầng gạch nát / Thân thể họ vụn rời và giấc mơ bay lên...”. Không khỏi bất ngờ khi gặp những cảm nhận giàu tính duy lý trước cảnh xếp hàng trật tự trong cuộc sống hàng ngày nơi du học: “Có thể đó là những lúc nhìn từng dãy xe xếp hàng ngăn nắp, thẳng như kẻ chỉ vào chỗ đón học sinh. Các bạn cũng tuân tự đi ra. Không còi xe, không chen lấn. Một sự tự do trong trật tự”, hay khi em ngẫm nghĩ về gia đình như “trụ sở” thiêng liêng nhất của con người trên cõi sống này: “Dù dân tộc nào, quốc gia nào, màu da nào, trong mỗi người, gia đình luôn là nơi ấm cúng và thiêng liêng nhất”. Người đọc cũng khó tránh khỏi kinh ngạc trước những đúc kết già trước tuổi về cái nhu cầu quy tâm về nguồn như một bản chất của đời sống được bộc lộ rõ nhất trong ngày Tết: “Tết thực ra là để trở về. Có thể không phải là một chuyến trở về để ngồi bên bố mẹ mà trở về trong lòng mình, trong suy nghĩ của mình. Bởi suốt ba ngày Tết vừa qua, em luôn nhớ về mọi người.” Thậm chí, phải giật mình trước những triết lý “cụ non” đến mức khó tin: “Thế giới này sẽ chẳng còn khổ đau / Nếu ai cũng biết là mình không hoàn hảo / Minh dấu sao chỉ là thanh ghép nhỏ / Trong bộ xếp hình tròn trịa của nhân sinh...”

Thơ Nam quả là tiếng thơ của một thiếu nhi thời đại mới: thời đại hội nhập và toàn cầu hóa. Tiếng thơ ấy đã mang trong nó những nội dung nhân bản mới, mạnh mẽ những nét thuộc nền tảng văn hóa của một công dân kiểu mới: công dân toàn cầu. Sẵn sàng thích ứng một cách vui vẻ với mọi không gian sống trên khắp thế giới này, nhưng không bao giờ nguôi quên cội nguồn; phần sâu thẳm nhất vẫn dành cho gia đình nhưng tâm lòng cũng luôn rộng mở để đón nhận, sẻ chia mọi biến động trên toàn cầu; bước chân luôn làm những cuộc ra đi, nhưng lòng lại luôn khắc khoải trở về.

Có lẽ đó là những nét khác biệt đáng kể nhất của tiếng thơ Đỗ Nhật Nam trong mạch thơ thần đồng ở nước ta từ trước đến nay chẳng? Và những cảm nhận ấy đã khiến tôi không kiềm được niềm hân hoan khi đọc tập thơ này.

Hòa Lạc, tháng 4 - 2015

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>